

piddi murret Pandma. Selle sullase nimini olli Josep: ja temma olli üks ilmalaitsmasta mees, kes omma wanema fanna fulis ilma vastopannemata, keige asjade eest truisste hoolt Pandis, ja pealegi sagas wooras paikas nobbedaste teit tähhele panni, mis ta nåaggi ja fulis, ja keige asjade ülle moistlikult járrelemöcles. Sepärrast, kui temma nüüd men a aasta omma wannemaya mõda maalma olli reisnud, monda maed, monda liina, mi mesugused innimesed ja nende wiid ja kombed, ja nende ellospidemist olli näinud; siis olli ta päwast päwani targemaks läinud, ja enneselle monnesugused tullesad öppetussed foggnud, mis läbbi temma lois omma marahvale suurt kaswo sata, kui ta jälle Oddi sojo tullemä. — Ühhel puhbul sattu-

ja "mad wooral maal rööwilite kimp,

ja kui Josep ep olleks olnud, kül need foerad olleksid noore Hetra ellose otsa teinud. Agga Josepis olli mehhé süddas sees, ja suur truus süddames: pealegi karlis ta Jummalad, ja lotis kindlaste temma peale: sepärrast woidles ta kui Lou-Roer nende rööwilite vasto, ja ei pannud omma ennese ello misiski, et ta agga omma wannema faitseks. Jummalala wallisusse läbbi tullid ka pea nüüd head innimesed sepeale: ja need rööwlid poggenesid. Siiski olli Josep ses wootlemises üht nisuggust hepi nuiaga pusa peale sanud, et ta pärast sedda, läbbi keige omma ello aia lonkas. Gest temma siis sedda nimme sai: Woisikoramb Josep. Agga temma ei püsitud sedda mitte pahaks, kui tedda selle nimmea hüeti, seit temma ütles: „minno, „ramb jalga on minno keigesurem au ja „illo, seit se tunnistiab, et ma ausaste „teggin